

De Forenede Nationers pagt anerkendte nødvendigheden af at bruge sine styrker til at opretholde den internationale fred og sikkerhed, og Atlantpagtunionen var på regionalt grundlag en magtunion, der var berettiget netop som baseret på pagtens principper.

Talen indeholdt iøvrigt en gennemgang af De Forenede Nationers virksomhed indenfor de forskellige felter, der fandt udtryk i dagsordenens punkter, såvel politiske som tekniske.

De Forenede Staters udenrigsminister Acheson indledte med at omtale, at der bør stå magt bag ved fredsarbejdet, således som udtrykt ved Atlantpagtunionen. Han fremhævede endvidere den afgørende betydning, det havde at bekæmpe fattigdom, nød og sult overalt i verden, idet dette var den bedste vej til at skabe en varig fred. De Forenede Nationers tekniske hjælpeprogram, der arbejdede i 43 lande, betød her et opmuntrende skridt fremad. Såvel produktionen af levnedsmidler som af industrivarer burde forøges. Det skulle på denne måde være muligt i løbet af et tiår at forøge verdens årsindtægt med over 200 milliarder \$. — Han kom derefter ind på krigen i Korea og omtalte, hvorledes De Forenede Nationer ved sin omgående hjælp havde standset angrebene på en måde, der havde ført til, at forhandlingerne om våbenstilstand var kommet i gang, og han udtrykte håbet om, at det måtte lykkes at nå til en endelig ordning i Korea stemmende med De Forenede Nationers mål der.

Sovjetunionen ville også kunne vise sin fredsvilje i Tyskland, og Acheson nævnedes her det amerikanske forslag om optagelse på dagsordenen af spørgsmålet om nedsættelse af en upartisk international kommission til under De Forenede Nationers opsyn at undersøge mulighederne for at afholde frie valg i såvel Øst- som Vesttyskland og Berlin, idet Tyskland snarest burde genforenes på demokratisk måde og atter tage sin plads blandt Europas frie nationer. — Sovjetunionen burde endvidere vise sin fredsvilje med hensyn til Østrigs selvstæn-

dighed og Italiens optagelse i De Forenede Nationer.

Det samme gjaldt med hensyn til menneskerettighederne, og Acheson nævnedes her slavearbejdet i arbejdslejrene, massedeportationerne i Ungarn og angreb på princippet om fri journalistik.

Selvom USA ville gøre alt for at øge sin sikkerhed, ønskede det ikke desto mindre at undersøge enhver mulighed for at nå til en nedsættelse af rustningerne. Han udtalte håbet om, at forsamlingen ville godkende tolvmandsudvalgets forslag om at sammenlægge atomenergikommissionen og nedrustningskommissionen til een fælles kommission for nedrustning. — Mr. Acheson gjorde herefter rede for de af den amerikanske præsident fremsatte 3 principper for en nedrustning, nemlig et system, der omfattede alle våbentyper, der accepteredes af alle lande med større væbnede styrker, og hvis overholdelse af alle nationer var behørigt sikret. — USAs, Frankrigs og Storbritanniens regeringer var blevet enige om en række forslag til en rimelig og praktisk regulering, begrænsning og nedsættelse af våben og væbnede styrker. Hovedpunkterne heri bestod først og fremmest af fortsat ajourført kendskab til og kontrol med andre nationers våben og væbnede styrker. Dette krævede et system med inspektører, der under FN's autoritet er bemyndiget til at undersøge og kontrolere alle rustninger. Undersøgelserne burde ske progressivt, begyndende med de mindre vigtige oplysninger. Disse oplysninger burde i modsætning til tidligere også omfatte alle sider af atomenergien. En sådan gennemført kontrol ville medføre hurtigt kendskab til enhver overtrædelse.

Systemet burde være universelt, og der måtte endvidere fastsættes særlige kriterier for nedrustningen, hvorved man fastslog det nøjagtige omfang af de våben og væbnede styrker, det var tilladt hvert land at have. Som kriterier nævntes fastsættelsen af væbnede styrker til en vis procentdel af befolkningen og begrænsning af national produktion, der kan tjene militære formål. I begge